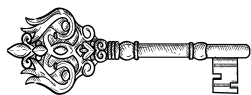

3

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

Vyšetřovatel nebude mít snadný život. Musí být připravený na kolegy detektivy, kteří budou mařit jeho práci, na váhavé svědky, na chování všech typů zločinců a na rodinné příslušníky nemající představivost.

H. M. Hardcastleová, *Zásady vyšetřování*

„Co se tu stalo?“ Když ke mě slečna Judsonová došla, lapala po dechu. „Moment, já myslím, že bychom tady neměly být.“

„Copak na tom teď záleží?“ Slečna Wodehouseová byla pryč a s ní i její milované lilie. Nicméně slečna Judsonová měla pravdu. Mohlo to být místo činu a my bychom měly být opatrné, abychom něco nezničily. Připravila jsem své nástroje (lupu, zápisník a věci ke sbírání vzorků) a dál se plížila liliovou zahradou, nebo spíš bývalou liliovou zahradou. Vypadalo to, jako by tudy prošla Napoleonova armáda, pokosila záhony, spálila všechno, co neposkala, a zbytek zničila.

Přišla jsem k jednomu obyčejnému záhonu vymezenému dřevěnými prkny. Na rozdíl od hlavních zahrad, kde byly velké zdobené květináče a záhony lemovaly ohnuté vrbové větvičky, byla liliová zahrada prostá a praktická. Experimentální, nikoli dekorativní místo. Všimla jsem si, že štěrk je mírně rozhrabaný. „Koukněte,“ zavolala jsem na slečnu Judsonovou, která pořád stála na kraji a tvářila se užasle. „Tady jsou stopy, jako by tudy někdo táhl vozík.“

„Co třeba zahradní kolečko?“ Napřímila se a po druhé cestě přešla zahradu.

„A otisky bot.“ Na cestičce byly vidět mírně rozmazané otisky a já poznala dobře známou podobu bot pana Hamma. A ještě jeden bahnitý otisk v místě, kde kdosi šlápl na dřevěný okraj květinového záhonu. Byl stejně výrazný jako krvavá skvrna. „Tady je další otisk boty,“ řekla jsem. „Je podobný tomu poblíž terasy.“

„Cigarillo?“ zeptala se slečna Judsonová a rázně otevřela skicák, aby zaznamenala důkaz.

„Takové štěstí nemáme.“ Shýbla jsem se a studovala stopy pana Hamma a neznámý otisk na okraji záhonu. „Ale co se stalo s květinami? Kdo to mohl udělat... a proč?“

„Nemohla to být slečna Wodehouseová?“ zeptala se slečna Judsonová. „Že by z nějakého důvodu chtěla mít prázdné záhony?“

Zadávala jsem se na zničenou zahradu a snažila se představit si to. Ty květiny měly hodnotu stovek liber. „Vážně si myslíte, že by lakomá stará slečna Wodehouseová něco takového udělala?“ Desetiletí výzkumu, experimentů a vzorků, o cibulkách nemluvě...

„Rozhlédneme se tu,“ řekla jsem naléhavě. „Vykopali úplně všechno, nebo zničili jen květiny?“